

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
28 У 10244/17
08.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Јасмине Минић и Мире Василијевић, чланова већа, са судским саветником Милицом Новаковић, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца „А.А.” ..., ул. ... бр. ..., против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак, Београд, сада Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења број 300-47-04-01296/2016-J1000 од 18.05.2017.године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 08.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионални центар Београд, Филијала Стари град број: 47-00338/2015-0018-051 од 18.10.2016.године. Ожалбеним решењем је тужиоцу, као пореском обвезнику, у поступку теренске контроле, у циљу отклањања неправилности, утврђена обавеза пореза на додату вредност у износу од 4847015,00 динара за период од 01.08.2014. до 31.07.2015. године, наложено да утврђене обавезе у тачкама 1. до 1. диспозитива овог решења евидентира у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама, одређено да је рок за извршење решења од дана пријема овог решења, те да жалба не одлаже извршење решења.

У тужби поднетој Управном суду препорученом пошиљком дана 03.07.2017.године, и по налогу суда уређеној поднеском примљеним у суду 06.11.2017.године, тужилац наводи да се повреда туженог састоји у томе што је без уласка у меритум ствари прихватио ставове првостепеног пореског органа и тиме одлучио на штету тужиоца. Даље наводи да је у записнику који је претходио решењу другостепеног органа, порески орган уместо сваке потписао сваку другу страну, супротно одредби члана 128. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, да улога огранка није добро сагледана од стране пореских органа, јер огранак, иако је за разлику од представништва способан да врши послове, није сасвим независан као што је то друштво са ограниченом одговорношћу. С тим у вези сматра да не стоје наводи туженог органа да се не признају фактуре опреме која је купљена за потребе А.А. (контејнер за боравак особља на терену, AUTOCAD програм за инжењеринг) јер се ради о испоруци извршеној ЈП ЕПС. У овом случају А.А. је подизвођач другом извођачу, и место где се опрема налази јесте објекат у власништву ЈП ЕПС, али то је место где А.А. пружа услуге главном извођачу радова. Зато сматра да се ради о куповини А.А. за своје потребе. У конкретном случају тужиоцу није признат износ од скоро 300.000,00 динара, а ради се о стварима које ће користити А.А. за своје потребе. Овакав начин (не)признавања права на одбитак ПДВ-а, по оцени тужиоца, није у складу са најновијим мишљењима Министарства финансија. Указује да је Б.Б. као ПДВ обвезник Немачке, са којом имамо успостављен реципроцитет од средине 2013. године, могао по било ком основу да изврши рефакцију свих рачуна већих од прописаног износа од 200 евра, те да Б.Б. ради на пројекту који је ослобођен ПДВ-а. Истиче да је члан 42. Закона о ПДВ непримењив у овом случају из разлога што услуге нису пружане истом правном лицу у периоду од 12 месеци и да је нетачан навод туженог да су услуге „В.В.” почеле да се пружају од тренутка када је А.А. основан. Даље наводи да је 30.06.2015.године „Г.Г.” постала огранак ЈП ЕПС тако да период прописан чланом 42. Закона о ПДВ, који се махом односи на закуп, овде није примењив. Истиче да је плаћања која су извршена у име Б.Б. вршио његов А.А. као платац, дакле А.А. је само вршио инструкције свог оснивача у односу две уговорне стране које су ослобођене ПДВ. Тужилац предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, а туженог обавезе да врати новчани износ од 4.847.015,00 динара са припадајућом каматом. Трошкове управног спора тражи колико буду изнели према одмерењу суда.

Тужени орган је одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је решавао без одржавања усмене расправе у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да тужба није основана.

Према стању у списима и образложењу оспореног решења, произлази да је код тужиоца, у предмету обрачунавања и плаћања ПДВ-а за порески период од 01.07. до 30.07.2015. године, извршена теренска контрола, о чему је сачињен записник од 05.10.2015. године и донето решење од 06.11.2015. године, након чега је у поновном поступку теренске контроле, за кориговани порески период од 01.08.2014. године до 30.07.2015. године сачињен записник од 27.09.2016. године, на који је порески обвезник ставио примедбе које

је првостепени орган размотрио, али их није прихватио са образложењем датим у ожалбеном решењу. У поновном поступку теренске контроле код тужиоца, првостепени орган је утврдио да је оснивач тужиоца закључио уговор са ЕПС ЈП ради реализације пројекта унапређења животне средине у рударском басену Колубара, чији је предмет набавка и монтажа БТО система за поље ц-испорука роторног багера, с тим да у својству извођача има обавезу да припреми основни и детаљни пројекат и производе, набави и транспортује све уређаје и опрему до градилишта, а ЕПС ЈП, у својству послодавца, да исплати уговорену цену. Према посебним условима, крајњи корисник пројекта је “Г.Г.”, а пројекат се финансира из кредита ЕБРД. Уговорне стране су се споразумеле о кандидованим и одобреним подизвођачима на пројекту, па како је један од одобрених подизвођача “Д.Д.” доо ..., дана 13.12.2013. године закључен је уговор између главног извођача Б.Б. и подизвођача о испорукама и услугама, односно Анекс 1 тог уговора којим се мења уговорна страна због припајања одобреног подизвођача Привредном друштву “Г.Г.”, и Анекс 2 уговора за поруџбину од 13.12.2013. године који се односи на “В.В.” ..., сада “Г.Г.” због немогућности “В.В.” ... да на време поручи основни материјал, изради битне компоненте у предвиђеном року и да их испоручи на градилиште за “Г.Г.” и њене извођаче, да би се потом “Г.Г.” дана 01.07.2015. године припојила ЕПС ЈП. Б.Б. је основао огранак који врши плаћања уместо “Г.Г.” њеним извођачима од 01.07.2015. године. Како је у поступку поновне контроле утврђено да је тужилац, кога је страном правно лице основало као огранак, извршио плаћање извођачима главног подизвођача “Д.Д.”, односно “Г.Г.” у име и за рачун главног подизвођача од 01.07.2015. године, то је првостепени орган тужиоцу утврдио обавезу плаћања пореза на додату вредност за контролисани порески период, у износу као у тачки 1. диспозитива ожалбеног решења. Ово стога што, иако је у контролисаном пореском периоду у књизи примљених рачуна тужилац евидентирао рачуне различитих добављача подизвођача “Д.Д.”, односно “Г.Г.” који су испостављени на име набавке робе и репроматеријала за главног подизвођача, односно његове подизвођаче и прокњижио их у својим пословним књигама, тужилац није остварио приходе од вршења промета, већ његов оснивач и зато што је плаћање извршено на рачун оснивача тужиоца, односно зато што промет робе и услуга у конкретном предмету није ослобођен пореза на додату вредност. У поступку по жалби другостепени орган је ценио наводе жалбе према којима је првостепени орган поступио супротно одредби члана 128. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији јер није потписао сваку страну у записнику о теренској контроли, већ сваку другу, али је нашао да нису од утицаја будући да се у конкретном случају не ради о спољном недостатку исправе, већ о интерпункцијским недостацима због којих исправа нема умањену доказну снагу и због којих не може изгубити вредност. Даље је оценио да је, сходно утврђеном чињеничном стању правилно првостепени орган нашао да је набавка контејнера, инвентара и рачунарског програма auto cad извршена за потребе извршења обавеза преузетих између оснивача А.А. и ЈП ЕПС-а и да, због тога што се ради о расходима који су у непосредној вези са обављањем делатности исти улази у основицу за опорезивање у смислу члана 16. Закона о порезу на додату вредност. Такође, тужени налази да је правилна оцена првостепеног органа да је набавка извршена у циљу промета добара, будуће да је увидом у налоге за књижење, аналитичке рачуне групе 012- софтвер и остала права и 02- некретнине, постројења и опреме, биланс стања за период 01.01.2014. године до 31.12.2014. године и за период 01.01. до 31.12.2015. године, утврдио да набавка није евидентирана на прописаним контима тужиоца за основна средства, софтвер и инвентар, због чега је порески обвезник био обавезан да ове набавке укључи у основицу за опорезивање, сходно наведеном члану 16. Закона о порезу на додату

вредност. У вези са тим, тужени налази да су без утицаја на другачије решење у овој правној ствари наводи тужиоца у којима је цитирао мишљења Министарства финансија и наводи којима се позива на начело фактицитета, налазећи да нема основа за пореско ослобођење за промет који је извршио А.А.. Ово имајући у виду одредбе члана 24. став 1. тачка 16 б Закона о порезу на додату вредност, члана 33. став 1. тач. 3., те члана 34. ст. 1. и 9. Правилника о начину и поступку остваривања права на пореско ослобођење, те чињеницу да је уговором закљученим између оснивача А.А. и ЕПС ЈП, којим су регулисана међусобна права и обавезе поводом набавке и монтаже бто система за поље Ц, утврђено да се промет добара врши искључиво од стране оснивача и подизвођача који врши промет добара и услуга оснивачу контролисаног пореског обвезника, као и да из списка предмета произлази да Централа Пореске управе тужиоцу није издала потврду о пореском ослобођењу. Код наведеног, првостепени орган је, по оцени другостепеног органа, правилно поступио када је, имајући у виду да је порески обвезник био у обавези да за период од 01.08.2014. године до 31.07.2015. године изда рачун сагласно одредби члана 42. став 3. Закона о порезу на додату вредност, извршио тужиоцу обрачун ПДВ-а на износ накнаде на примљена добра и услуге од стране тужиоца набављене у циљу вршења промета добара и услуга другог правног лица (ЕПС ЈП, „Д.Д.“, „В.В.“) и испоручене напред наведеним правним лицима. Налазећи да се пореска основица не може умањивати за трошкове неопходне за извршење промета добара и услуга првостепени орган је утврдио пореском обвезнику пореску основицу у износу од 24.573,706 динара, на који износ је обрачунао ПДВ за период од 01.08.2014. године до 31.07.2015. године у износу од 4.847.015 динара, колико је исказан претходни порез на додату вредност у пословним књигама контролисаног пореског обвезника сходно члану 4, 5, 18. и 42. цитираног закона. Како је у наведеном периоду контроле порески обвезник у пореским пријавама исказивао претплату на основу претходног пореза исказаног у рачунима за набавку добара и услуга, а да притом није исказивао приходе, нити обрачунао ПДВ, то је првостепени орган тужиоцу обрачунао камату у смислу члана 75. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Ценећи наводе жалбе да услуге нису пружане истом правном лицу у периоду од 12 месеци, тужени је нашао да су исти без утицаја будући да је евидентно да је услед статусне промене главног подизвођача „Д.Д.“ (прпојен „Г.Г.“, д.о.о. ...), односно „Г.Г.“ д.о.о. ... која је припојена ЕПС ЈП, успостављен однос између оснивача огранка и наручиоца о којем су две стране већ закључиле основни уговор, због чега се не може уважити да су услуге пружене другом правном лицу. Како је уговор број 28060 од 13.12.2013. године о испорукама и услугама, закључен између подизвођача „Д.Д.“ и главног подизвођача Б.Б., у моменту када је наведено правно лице као друштво стицалац већ преузело обавезу набавке репроматеријала за извршење пројекта, то се не може се уважити ни то да није успостављен уговорни однос између огранка и бившег правног лица „Г.Г.“. Тужени налази да су, код неспорне чињенице да је страно привредно друштво основало огранак Одлуком Ов I број 162893/2013 од 05.09.2013. године, да је исти уписан у регистар привредних субјеката код Агенције за привредне регисте дана 12.09.2013. године, од када је и почео да обавља привредну активност и формално пружа услуге, ирелевантни наводи који се тичу периода у којем се порески обвезник регистровао код банке или када је набављао ствари за нормално функционисање. Такође, налази да наводи којим се указује да је од 01.07.2015. године привредно друштво „Г.Г.“ д.о.о. престало да постоји као такво и постало огранак у саставу ЈП ЕПС-а, нису од утицаја на утврђену обавезу ако се има у виду обавеза пореског обвезника да обрачунава и плаћа ПДВ за извршени промет добара и услуга, без обзира да ли промет врши „Г.Г.“ или ЕПС ЈП, с обзиром да је набавка извршена у циљу извршења

пројекта монтаже роторног багера који ће након монтаже бити у својини ЈП ЕПС-а. Налазећи да су и остали жалбени наводи без утицаја на другачије решење у овој правној ствари, тужени је донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 24. став 1. тачка 16б Закона о порезу на додату вредност прописано је да се ПДВ не плаћа на промет добара и услуга који се врши у складу са уговорима о кредиту, односно зајму, закљученим између државне заједнице Србија и Црна Гора, односно Републике и међународне финансијске организације, односно друге државе, као и између треће стране и међународне финансијске организације, односно друге државе у којем се Република Србија појављује као гарант, односно контрагарант, у делу који се финансира добијеним новчаним средствима, ако је тим уговором предвиђено да се из добијених новчаних средстава неће плаћати трошкови пореза.

Одредбом члана 33. став 1. тачка 3. Правилника о начину и поступку остваривања пореских ослобођења код ПДВ са правом на одбитак претходног пореза ("Сл. Гласник РС", бр. 120/12), прописано је да се пореско ослобођење из члана 24. став 1. тачка 16б Закона односи на промет добара и услуга који се врши у складу са уговорима о кредиту, односно зајму, ако је тим уговорима предвиђено да се из добијених новчаних средстава неће плаћати трошкови пореза, закљученим између треће стране и међународне финансијске организације, у којем се Република Србија појављује као гарант, односно као контрагарант.

Одредбом члана 34. наведеног Правилника прописано је да ослобођење из члана 33. став 1. овог правилника обвезник може да оствари за промет добара и услуга који непосредно врши кориснику средстава, односно страном лицу са којим корисник средстава има закључен уговор о промету добара и услуга, под условом да поседује документ којим се потврђује да је промет добара и услуга према уговору о кредиту, односно зајму ослобођен ПДВ (у даљем тексту: потврда о пореском ослобођењу за кредит, односно зајам), који попуњава, потписује, оверава и издаје овлашћено лице Централне у три примерка. (став 1.). Ако се преко сталне пословне јединице врши реализација пројекта финансираних из средстава кредита, односно зајма по основу уговора из члана 33. став 1. овог правилника, пореско ослобођење за промет добара и услуга који врши стална пословна јединица, а за који кориснику средстава рачун издаје лице које на територији Републике Србије нема седиште (у даљем тексту: оснивач), може да оствари и обвезник ПДВ-стална пословна јединица тог оснивача, односно корисник средстава који је за тај промет порески дужник у складу са Законом, на основу потврде о пореском ослобођењу за кредит, односно зајам, издате кориснику средстава (став 9.).

Код наведеног Управни суд налази, да из списка и образложења оспореног решења, произлази да је тужени орган, оспореним решењем правилно, с обзиром на правилно и потпуно утврђено чињенично стање и правилном применом прописа, на које се позвао у образложењу оспореног решења, одбио као неосновану жалбу тужиоца изјављену против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионални центар Београд, Филијала Стари град број: 47-00338/2015-0018-051 од 18.10.2016.године. Наиме, у поступку вршења теренске контроле обрачунавања и плаћања пореза на додату вредност за порески период од 01.08.2014. до 31.07.2015. године, утврђено је да је тужилац, кога је страном правно лице основало као огранак, извршило плаћање извођачима главног подизвођача „Д.Д.” односно „Г.Г.” у име и за рачун главног подизвођача од 01.07.2015.године. Како је утврђено да тужилац у контролисаном периоду није остварио приходе од вршења промета, већ његов оснивач, да је плаћање вршено на рачун оснивача жалиоца и да промет робе и услуга у наведеном периоду није ослобођен

пореза на додату вредност, правилна је, по налажењу суда, оцена туженог органа да у конкретном случају нема основа за пореско ослобођење у смислу члана 24. став 1. тачка 16 б Закона о порезу на додату вредност у вези члана 33. став 1. тачка 3. и члана 34 ст. 1. и 9. Правилника о начину и поступку остваривања пореских ослобођења код ПДВ са правом на одбитак претходног пореза.

Стога правилно тужени орган налази да је првостепени орган правилно поступио када је, имајући у виду да је порески обвезник био дужан да у контролисаном периоду изда рачун сагласно члану 42. став 2. Закона о ПДВ, извршио тужиоцу обрачун ПДВ.

На основу изнетог, по оцени суда, правилно је тужени орган оценио да је ожалбено решење донето правилном применом прописа на правилно и потпуно утврђено чињенично стање у погледу релевантних чињеница и околности од значаја за донету одлуку, са којих разлога је жалбу тужиоца одбио као неосновану.

Суд је ценио све наводе тужбе, па налази да су без утицаја на другачију одлуку суда, јер су као такви истицани и у жалби и правилно оцењени од стране туженог органа са датим разлозима које у свему као правилне прихвата и овај суд, због чега их није посебно образлагао.

Са изнетих разлога, Управни суд налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца па је применом члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на успех тужиоца у спору, па је, применом одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), чије се одредбе у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 08.04.2022. године, 28 У 10244/17

Записничар
Милица Новаковић,с.р.

Председник већа-судија
Јасминка Вукашић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈА